

oogen en haar lippen bleven half geopend; haar geleider zag bewonderend haar verrukking aan; de zee vond hij niet half zoo belangwekkend als het gezichtje voor hem, dat alle aandoeningen zoo snel weerspiegelde, waarover elk oogenblik zonneshijn en schaduw gleden.

De zee was anders schoon genoeg, diep groen met witte koppen, heel even op de kammen der golven, en verder tintelend in duizende kleuren. De zon, die reeds haar middaghoogte achter zich had, wierp een reusachtig gouden blad over de golven, waarbinnen het schitterde als met millioenen vonken, daar buiten was het rustiger, kalmer, stiller, donkerder.

En de lucht was van zulk een zeldzaam diep, echt blauw, slechts rondom de zon ging zij bijna in zilverwit over en eenige wolken, die niet de zon zelf maar wel haar stralen onderschepten, staken met hun teer licht grijs, waaronder het gouden licht straalde, fijn en teeder af tegen het anders misschien te eentonige blauw.

Niet lang duurde haar bewondering, zij vloog naar binnen en riep opgewonden uit:

„De zee, Jans, zie de zee!”

„Och Roos, ik wou dat je het gordijntje toetrok, wat kan mij die zee schelen? Ik kan de zee nog lang genoeg zien, maar dat licht doet mij pijn.”

„Is 't zoo goed?”

„Och, 't zal wel gaan. Blijf maar gerust buiten staan en kijk naar jou zee. Ik heb in geen jaren zoo lekker gelegen als nu; kon ik ook maar op 't spoor altijd eerste klas reizen!”

Rose-Marie ging weer naar buiten, maar haar aandacht was niet meer onverdeeld gewijd aan de zee.

„Ik begrijp niet dat de conducteur geen geld komt ophalen,” zeide zij een weinig bezorgd.

„Kom, maak u niet ongerust. Misschien vervoeren ze u gratis.”

„Waarom zouden ze dat doen?” vroeg zij naïf.

„Wel, ik weet het niet, misschien omdat het hier een soort van zeetram is en u zoo dweept met de zee.”

„Och, u plaagt me!”

Zij stond weer met het gezicht naar de zee gekeerd; reeds zeer dicht in de nabijheid vertoonden zich de eerste huizen van het visschersdorpje; donkere daken op roode muren.

„Logeert u in het Kur-haus?” vroeg de reiziger met een poging om zeer ernstig te blijven.

„In het Kurhaus? Wel neen, bij menschen in het dorp. Zoo rijk zijn we niet.”

„En blijft u lang?”

Zij maakte een tellende beweging met de vingers.

„Zoolang ik dit nog heb. 't Is waar wij zijn niet duur onder dak, maar toch wij moeten erg rekenen; ik heb er den heelen winter voor gewerkt om Jansje een paar weken buiten te kunnen hebben. We zijn nu in Juni, dat is vroeg in den tijd en dan is alles veel goedkooper.”